

Де літує пінгвін?

Мамі

Розділ перший

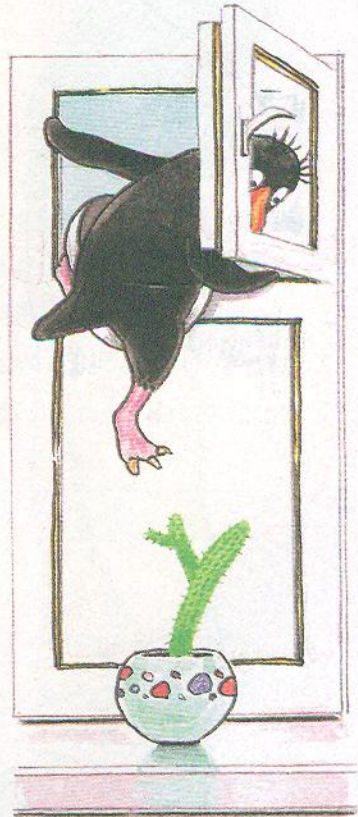
Міхільсон приїхав

— Ну здрастуй, Ваню Овалов!

— Міхільсон! — закричав я радісно, побачивши старого друга — пінгвіна, що мав прізвище Міхільсон.

Пінгвін заповзав через відчинену квартиру до моєї кімнати. Він завжди «входив» саме так, коли приїздив до нас на гостину. Пінгвін уявляв себе Карлсоном, хоча ніякого пропелера на спині в нього не було. Ба більше, літати він також не вмів.

Міхільсон у нас літував кожної зими. Ви, звичайно, не зрозуміли, що означає — літувати. Пояснюю: кожної зими наші птахи летять на південь, щоб там перезимувати. А пінгвіни кожного літа приїздять до нас, щоб перелітувати. Тільки те, що для них — літо, для нас — зима. Взагалі, вони зимують, тільки навпаки. Якщо ви ще й досі не зрозуміли, що значить «перелітувати», то спитайте про це в будь-якого пінгвіна, він пояснить вам краще.

Я обійняв Міхільсона, а він дружньо поплескав мене по плечу. До речі, прізвище цьому пінгвінові вигадав мій тато, і повністю воно звучить так:

Міхільсон-Залітний. Мій татко – великий жартівник, він дуже сучасний, співає і грає на гітарі в ансамблі «Птахи йдуть тільки лісом». Коли Міхільсон з'явився у нас уперше, прізвища в нього не було. Я, мама і тато запропонували йому свої варіанти прізвищ, але переміг, звичайно, тато.

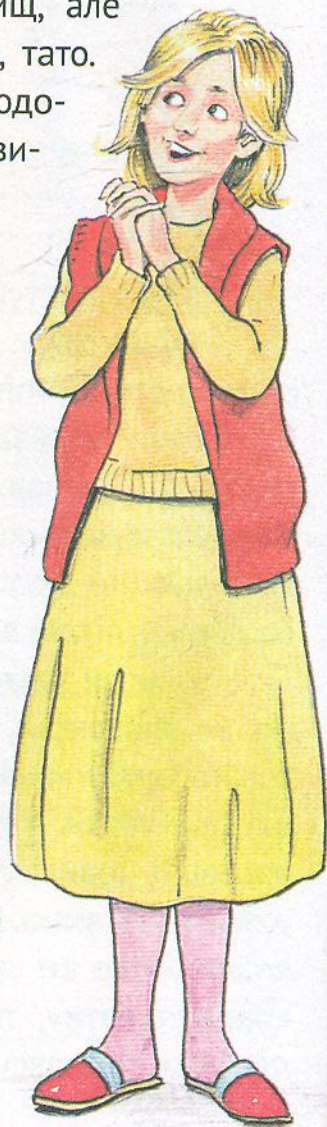
Міхільсону одразу сподобалося це безглузде прізвище, і татко цим дуже пишався.

– Ходімо, привітаєшся з татом і мамою. А я поки зроблю тобі парочку бутербродів із ковбасою.

Ми вийшли з моєї кімнати і тихенько перебралися до вітальні. Там сиділи тато з мамою і дивилися телевізор. Я уштовхнув пінгвіна до кімнати і щодуху закричав:

– Міхільсон приїхав!

Тато аж підскочив, а мама лише посміхнулася. Вона давно звикла до моїх жартів. Батьки почали обіймати пінгвіна і розпитувати про всяку нісенітницю, а я пішов готувати бутерброди з ковбасою.

Поет

Церемонія зустрічі пройшла на вищому рівні. Усі раділи, кричали і жартували. Більше за інших жартував тато. Він у нас, як ви пам'ятаєте, жартівник. Я і мама більше раділи, а Міхільсон-Залітний більше кричав, адже він птах.

Потім усі розійшлися спати. Пінгвін спав у моїй кімнаті. Я перед сном люблю побалакати: так легше заснути. Кожної зими, коли у нас гостював пінгвін, ми з ним розмовляли перед сном.

Я сказав:

- Міхільсоне, розкажи-но мені якусь таємницю.
- Яку? – спитав Міхільсон.
- Ну, якусь таємну таємницю.
- Добре. Тільки ти про це нікому не кажи. Гаразд?
- Гаразд.
- Я тобі ось що скажу, – зашепотів пінгвін, – я вірші почав писати!
- Не може бути!

- От послухай.
- І він почав читати:

Бабуся казку читала внучатку,
Внук попрохав:
— Розпочни-но спочатку!
Я абрикоси їв
І початок пропустив!

— Ура! — закричав я. — Давай іще!
І він дав:

Нарешті день народження настав!
Якби ж то, тато, ти подарував
Мені у цей святковий ранок
Замість бананів на сніданок
Свої кошлаті вуса!
Якби мені ті вуса поносити,
Я б вмить дорослим став,
А тата змусив би уроки вчити!

- Оце так! А про день народження... це правда?
- Та ні, просто так завіршувалося. Ну як тобі?
- Як для пінгвіна — найвищий клас!
- Тепер я зможу спокійно заснути, — проказав Міхільсон і одразу ж захропів.
- А я ще довго не міг спати
Я радів за друга.

